

MIHAELA LEIZERIUC

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Ca orice tânăr, am studiat, am căutat profesia, domeniul care mi s-ar potrivi. După terminarea liceului, în anul 1996, am fost convinsă că munca dedicată oamenilor este viitorul meu. De aceea, decizia de a alege asistența socială nu a fost grea

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Tinerii, în general, au o sensibilitate deosebită și vor cel mai mult să fie iubiți și să iubească necondiționat. În această stare de spirit fiind și eu, am descoperit asistența socială în cadrul Facultății de Teologie, combinația perfectă pentru căutările mele. Atunci am simțit că am descoperit profesia vieții mele și am această certitudine până în prezent.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Pentru mine, e sensul vieții mele. Chiar dacă poate sună prea pretențios, este profesia prin care reușesc să dăruiesc și altora un sens în viață. Și nu o fac ca pe o acțiune caritabilă, atunci când am timp și disponibilitate, ci în fiecare zi, cu drag, pasiune și responsabilitate.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionate. Care a fost povestea care v-a marcat?

Pe parcursul întregii mele activități de asistent social, am avut ocazia să întâlnesc mulți oameni care mi-au marcat viața, m-au îmbogățit spiritual, m-au inspirat, m-au motivat. Am lucrat cu persoane vârstnice, cu persoane cu dizabilități, iar în prezent, lucrez în cadrul Fundației "Bucuria Darului", în serviciul de Cămin Social. Aici am contact permanent cu toate categoriile de persoane aflate într-o situație defavorizată.

Întâlnesc zi de zi povești de viață motivante, impresionante care îmi dau mereu puterea să îmi fac datoria și să merg mai departe. De la experiența de viață a unei persoane vârstnice care, în ciuda neputințelor generate de vârstă, are capacitatea de a primi cu optimism și împăcare interioară orice încercare, de la mamele singure cu 4-5 copii care se descurcă tare greu pentru a-i crește, dar nu se plâng prea mult și găsesc resursele necesare pentru a-și îngriji copiii, până la persoane cu dizabilități care pe lângă problemele pe care le au, se confruntă și cu prejudecățile celor din jur, chiar cu respingere din partea societății, au puterea să râdă, să viseze, să trăiască demn și cu speranță-toate acestea mă marchează inevitabil.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

E nevoie și de vocație și de studiu, deopotrivă. Cele două nu se pot exclude, dar e important ca cei care aleg acest drum să conștientizeze cât mai repede dacă pot profesia cu inima. Altfel, e risipă de timp.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Atunci când asistentul social așează, în activitatea sa, în prim plan OMUL ca valoare supremă, nu mai vorbim despre o profesie, ci despre satisfacție, speranță, optimism, valorizare, empatie, bunăstarea spirituală și demnitatea ființei umane. Așadar, asistența socială e legătura specială dintre oameni, creată cu inima și cu gândul că a fi în slujba oamenilor care au nevoie de tine, este esențial, e o binecuvântare și o împlinire.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Constantin Necula, preot, profesor, misionar, asistent social cu fapta și cu sufletul. Oricând te poate ridica din valea în care te poate arunca viața, doar cu un cuvânt. Bineînțeles, aici vorbim despre un har deosebit, dar poate fi un exemplu pentru oricine.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Categoric, cu respect în primul rând. De asemenea, mi-aș dori să fiu informată și îndrumată corect, în funcție de situația în care m-aș afla.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

În fiecare zi învăț de la beneficiarii cu care interacționez, de la cât de puțin are nevoie omul în viață ca să fie fericit până la lupta pentru supraviețuire. Realizez zilnic că, cu cât avem mai multă bunăstare, mai mult lux în viața noastră, cu atât suntem mai nemulțumiți și nefericiți.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Oho!! De foarte multe ori, dar cel mai greu este atunci când omul din fața asistentului social nu-și dorește să fie ajutat, nu profită de oportunitate, nu acceptă mâna de ajutor întinsă. Este sentimentul de neputință cu care mă confrunt des. În rest, orice problemă are și o rezolvare. Slavă Domnului că trăim într-o societate cu spirit umanitar, dornică să-și ajute aproapele!

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Îmi doresc mai multă practică de specialitate pentru studenții din acest domeniu și o diminuare a birocrăției cu care se confruntă asistența socială. Birocrația la care este supus domeniul asistenței sociale reduce mult timpul de acțiune al asistentului social pe teren, în munca directă cu omul. Ceea ce nu e în folosul nimănui, dar mai ales al celor care au nevoie să fim mult mai aproape de ei.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Asistența socială este domeniul profesional cel mai creativ, cel mai nobil, cel mai antrenant, nu te plictisești niciodată de această profesie. Ai un orizont extins de activitate și satisfacții profesionale nebănuite, dar important e să îți dorești să explorezi acest domeniu cu dedicare, deschidere și fără teamă. Rezultatele muncii tale de asistent social sunt cele care te ridică pe culmile cele mai înalte din punct de vedere profesional.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

"Fac binele care îmi stă în putere"